

cum anima naturaliter pati possit, & passio sit inchoata corruptio, necessarium omnino esse animam corrumpi, atque ideo mortalem esse, atque interire. Sed salum hoc esse distinctio passionum docet. Nam passionibus corporales in animam non cadunt. Spirituales vero passionibus quibus anima subiecta esse potest, & quæ iuxta Dei ordinatione penarum loco impostæ sunt, animæ existentiam non destruant, sed ei vitam molestam reddunt.

Alia obiectio. Opponent item dicentes, Animam interire, & mori, eo quod omne, quod ortum est, intereat & moriatur. Si Deus solus immortalis, respiciatur, obiectio vera est, quia omnia sublunaria per se, propriæque naturæ sunt mortalia, angeli autem & animæ mortales, i. e. mutabiles, per potentiam alienam, i. e. Divinam, eamque non ordinariam sed absolutam. Si verò gratia Divina angelis & animabus immortalitatem largiens consideretur, oppositio illa est falsa. Hinc Synodus Oecumenica. *VL. ait actio 13.* Intellectuales non esse immortalia per naturam, sed gratiam eis largitum esse Deum à corruptione eâ, & à morte coercentem. Inferunt porro, Animam rationalem ex semine parentum ortam, ut Augustinus dicit, ideo etiam suâ naturâ mortalem esse: At Augustinus, cum in loco de peccati originalis propagatione seipsum expedire non posset, in opinionem illam de traduce animæ delapsus est, ac dubitatione suâ nec sibi ipsi nec aliis satisfecit. Tandem Anima, inquit in operando pendet à corpore, quapropter etiam necesse est, ut ab eodem etiam in essendo dependeat: id quod verum esse non potest, quia Organicæ tantum operationes sine corpore exerceri nequeunt. Nam ceteræ actiones, quæ non sunt Organicæ, ut sunt meditationes, contemplationes & alia, corporis adjuvamentum non requirunt, sed effectui sine eo dari solent. Animæ immortalitas in satis prolixam dissertationem nos abripuit. Ad imaginem Dei declarandam nunc vocamur, ut videamus, quibus in rebus consistat, quandoquidem Deus ad imaginem suam hominem condidit, quod profecto mysterium est summum, & summa dignitate genus humanum supra alias creaturas extollit. Christum Imaginem Dei, caputque Ecclesiæ, & per ipsum omnia creata esse dicit Paulus ad Coloss. 1. v. 15, 16, 17, & 18. his utens verbis: *ὁς ἐστὶν εἰκὼν τῆς θεοῦ ἀόρατου, ἀφαντοῦ, πάσης κτίσεως. ὅτι ἐν αὐτῷ κτίθηται πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε δεξιοὶ, εἴτε δεξιότητες. τὰ πάντα δι' αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἐκλάσσει. καὶ αὐτὴ ἐστὶν κεφαλὴ πάντων, καὶ πάντα ἐν αὐτῇ καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τῆς σωματικῆς ἐκκλησίας, ὁς ἐστὶν δεξιοὶ ἀφαντοῦ ἐκπῶν νεκρῶν ἵνα ᾗσεται ἐν πάσιν αὐτὴς πνεύματι.* Qui est imago Dei invisibilis, & primogenitus omnis rei create. Nam per eum condita sunt omnia quæ in calis sunt, & quæ in terrâ, visibilia & invisibilia, sive throni, sive domus, sive potestates. Omnia per eum, & eius respectu condita sunt. Estque ipse ante omnia, & per eum omnia consistunt. Estque caput corporis Ecclesiæ, estque etiam principium, & primogenitus ex mortuis, ut inter omnes

primas teneat. Insignis, & notatu dignissimus hic Pauli locus graphica descriptione ob oculos ponit Christi *θεοειδὴ* personam, ut ita percipiamus, in eo uno & solo, ac per eum unum & solum esse Omnipotentem illum Deum manifestare, & conspicuum reddere: Eum genitum esse à Patre, antequam quicquam conderetur, i. e. ab æterno: per eum omnia facta esse, quæcunque facta sunt, ita ut nihil omnino excipiendum sit: actandem omnia per eum subsistere, atque ejus gloriæ inservire. Versu autem sequenti 19. & 20. incomparabile, & mysteriis plenissimum Redemptionis opus in cruce peractum, quo Christus sanguinis sui profusione nos Patri suo conciliavit, antecedentibus Apostolus subiungit, atque ita perfectissimam Mediatoris nostri descriptionem nobis exhibet. Quia igitur Christus hic imago Dei ab Apostolo Paulo nuncupatur, & nos ad imaginem Dei conditi esse dicimur, quid prohibet quo minus hanc imaginem contemplemur, & videamus convenientiam inter Christum caput, & nos membra ipsius, de quibus idem Apostolus Paulus ad Ephesios 5. vers. 30. dicit, quod caro de carne ipsius sumus, cui conformes nos esse debemus, ut ubique in Sacris Litteris docemur, & toties monemur, ut cum ipso crucifigamur, & moriamur, i. e. Veterem hominem qui deceptricibus peccatis corruptitur, deponamus, & mortificemus, ac novum hominem, qui secundum Deum conditus est ad iustitiam & sanctimoniam veram induamus, aque ita cum Christo refurgamus. Ephes. 4. v. 22, 23, 24. *Εἰσα. 1. v. 16. Coloss. 3. v. 5, & seqq.* Huc spectant omnes exhortationes Christi capitis nostri, cuius vitam imitatione nostrâ exprimere debemus, & Prophetarum, atque Apostolorum, & ita totius Veteris & Novi Testamenti, quorum omnium scopus hic est præcipuus ut Imaginis Divinæ per Veterem Adamum corruptæ & amissæ, ac per Christum restitutæ rursus compotes fiamus, & cum Christo capite nostro post depositum corporis huius nostri tabernaculum mortale in æternum vivamus. Vocat autem Apostolus imaginem *εἰκὼνα*, de Christo dicens, *ὁς ἐστὶν εἰκὼν τῆς θεοῦ ἀόρατου, & Deus hominem conditurus, faciamus, inquit hominem ad imaginem nostram, Genes. 1. v. 26.* atque Moses, Itaque, ait, Deus creavit hominem ad imaginem suam, ad imaginem, inquam, Dei creavit eum. Hic de differentia vocabulorum Hebræorum, Zelem, similitudinem, & Demuth imaginem significantium curiosè non disputabimus, ut Interpretes faciunt, anxie laborantes de vocum illarum discrimine, quod certè nullum est. Sufficiat nobis nosse, Christum caput nostrum in quo totius divinitatis gloria lucet, Imaginem Dei, & nos membra ipsius ad Imaginem Dei conditos esse, atque ideo planè requiri, ut imaginem illam, per Christum caput nostrum nobis restitutam, Veterem hominem deponendo, & Novum induendo recuperemus. Ad eam nos reformat Christus: Coloss. 3. v. 10. & ideo Novus homo renouatur secundum imaginem ejus, qui ipsum condidit: Eph. 4. vers. 24. Eapropter etiam nos omnes rectè facie gloriæ Domini ut in speculo intuentes in eandem

eandem imaginem transformamur ex gloria in gloriam, sicut à Domini spiritu: 2 Cor. 3. v. 18. Imaginem autem istam vitâ suâ innocente Christus, in quo Mediatore nostro totius Divinitatis gloria eluxit, inter homines in hoc mundo vivens, & versans, satis superque demonstravit, & Apostoli omnes satis clarè in epistolis suis descripserunt, dum Veterem Adamum & hominem qui horrendo lapsu suo à Deo defecit, & concupiscentiis suis carnalibus imaginem illam pulcherrimam & splendidissimam corripuit, & sœdavit à Novo Adamo, & homine secundum Deum condito ad iustitiam, & sanctitatem veram, tam expressis notis, & proprietatibus distinguunt. Christus verus Doctor noster, qui nos veræ vitæ Christianæ, & pietatis studio, & desiderio inflammatos, ac precibus, & meditationibus indefinitibus ipsum quærentes Spiritu suo in omnem veritatem deducit, ubique in omnibus suis concionibus, & ipsa vitæ suæ integritate Imaginem illam amissam inculcat, & rationem monstrat, quam ingredi & suscipere debeamus, ut per ipsam, & Spiritum suum, Consolatorem nostrum, quem promissum Apostolis, & omnibus fidelibus post abitum suum misit, Veterem Adamum & hominem in nobis crucifigamus, atque ita cum ipso crucifigamur, & mortui Novum induamus Adamum, & hominem, eoque induto post hanc vitam ipsi conformes redditi, Imaginem priorem, quâ Adamus in Paradiso à Deo conditus est, in hac vitâ inchoatam, in altera perfectam recipiamus. Porro omnes Prophetæ & Apostoli in omnibus suis doctrinis, & exhortationibus, quibus ad imitationem Christi Capitis nostri nos membra sua stimulant, & ad vitam piam, atque ab ipso Capite nostro Christianam denominatam instigant, nihil aliud spectant, quam ut nobis Carnalis & Animalis Hominis malitiam & pravitatem ob oculos ponant, & probè inculcent, atque à contrario graphicè & vivis suis coloribus depingant Novi hominis naturam & proprietates, quas, deposita Animalis & Carnalis Hominis malitia, induere nos jubent, si Christi capitis nostri membra evadere cupiamus. Quadruplici autem meditatione quatuor hic expendenda, & respicienda sunt omnibus illis, qui huius Mysteriorum penetrabilia cognitione sua penetrandi desiderio tenentur, & carnalibus suis concupiscentiis in se domitis & crucifixis Novum hominem ad imaginem Dei inducere desiderant. Primo se offert Adamus in paradiso in statu innocentie suæ ad imaginem Dei creatus & ex corpore atque anima compositus, atque ita ex duabus partibus constans. In corpore ex terra petito, & anima à Deo inspirata eluxit Imago illa Divina, corpus suum reddens perfectum, omnibus numeris absolutum, atque ita temperatum, ut sine peccato & concupiscentiis carnalibus existens animæ rectori suæ, Luce Divina illustratæ, cœni instrumentum aptum, & habitaculum ejusmodi incolæ dignum, plane subiectum fuerit, & nec morbos, nec elementorum injurias senserit, inò nec mortem ipsam, quâ post lapsum conficitur, & consumitur, exhorruerit, ac proinde nullis

calamitatibus afflictum fuerat ipsa Luce Divina, perfectione ipsam instruente, ita ut titus ipsius, bonitate summa malum ignoraverint, & nil niterint, iusticia, sanctimonia, ceteræ virtutes perfectæ in ipsa æternæ vitæ tranquillitas, & immortalitas in eadem locum in Nobilissima hac Creatura similitudinem suam se facturum se hominem facturum, in quo speculo repræsentaret, ad partes illas duæ conspirarent, & animæ perfectione sua inquit, nihil omnino ad utrumque desiderari potuerit, & Homine verâ iustitiâ, sanctimonia, intelligentiâ, & corpore ad perfectamentum, & bonitatem o Imaginem Dei gestaverit. Adamus post lapsum in miseratissimo, in quem legem Dei seipsum cum omnibus suis, contumaciâ & inobedientiâ, nam, quam corporali, quam fructus decline potuisset, a & pulcherrimam suam imaginem fornicitate conspurcans. An Divina, rectori suæ, cum tenebris densissimis prorsus de in omnium rerum cognitionem, ac penitus cœcum sensum cognitioni obnoxio quoque & appetitum antea carentes, nunc verò ab omni & ad omne malum prompti ves. Unde in virtutum paucis locum succederunt odi Dei, iniustitia, impietas, inbia, stulticia, appetitus carnalium, quibus Imaginem luit, & Angelorum societate in horrendum Satanæ, & eorum consortium se destruxit miri Satanæ nimium credens, tam corporis quam animæ perarumnosus, & miser hac demutans Imaginem illam pulchram, sœdavit, & maculavit quod vestigium reliquum malitiam, & scintillæ nonnullæ odietam & in nihilum redactam, quere videantur; Sic tamen pravata est, ut anima cœcitate, ratione & intellectu cœtur, in Divinis Rebus planè malum prona voluntate, & apertur, & corpore vestitur or & turpitudinibus inquinatissimodavere, quod sentinam ostercoris & quiquiliam foescam melius quis appellav